

Ο Άγιος Νικηφόρος ο εν τω Άθω για τη φύλαξη και την απόκρουση των παθών

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Από το βίο του αγίου Παύλου του Λατρινού

«Ο θείος Παύλος ζούσε πάντοτε στα όρη και στις ερημιές, έχοντας τα άγρια θηρία γείτονές του και ομοτράπεζους. Κάποτε κατέβαινε και στη Λαύρα για να επιβλέπει τους αδελφούς.

Τους συμβούλευε και τους δίδασκε να μη μικροψυχούν και να μην παραμελούν τα επίπονα έργα της αρετής, αλλά ν' ακολουθούν τη σύμφωνη με το Ευαγγέλιο ζωή με πολλή προσοχή και διάκριση και ν' αγωνίζονται εναντίον των πονηρών πνευμάτων με γενναιοψυχία.

Επίσης τους δίδαξε και μέθοδο, με την οποία θα μπορούσαν να απαλείφουν τις παλιές εμπαθείς μνήμες και ν' αποτρέπουν τη νέα σπορά των παθών».

Ω, πώς ο θείος αυτός **Πατέρας** διδάσκει στους αγνοούντες μαθητές του μέθοδο

για να μπορούν ν' αποκρούουν τις προσβολές των παθών! Αυτή η μέθοδος δεν είναι άλλη από τη φύλαξη του νου· γιατί αυτή πετυχαίνει αυτό το κατόρθωμα και όχι άλλη. Αλλά ας προχωρήσουμε παρακάτω.

Από το βίο του αγίου Σάββα

«Όταν λοιπόν ο θείος Σάββας έβλεπε ότι κάποιος που απαρνήθηκε τα εγκόσμια, έμαθε πια με ακρίβεια τον κανόνα της ζωής των Μοναχών και ότι μπορούσε να φυλάει το νου του και να πολεμά εναντίον των πονηρών λογισμών, κι ακόμη ότι απέβαλε τελείως τη μνήμη των κοσμικών, τότε του έδινε κελί στη Λαύρα, αν ήταν αδύναμος στο σώμα και φιλάσθενος. Αν όμως ήταν υγιής και δυνατός, του έδινε άδεια να κτίσει ο ίδιος κελί».

Βλέπεις ότι και ο **Θεσπέσιος Σάββας** απαιτούσε από τους μαθητές του τη φύλαξη του νου και κατόπιν τους επέτρεπε να καθίσουν μόνοι σε κελί; Τι θα κάνομε εμείς που καθόμαστε στα κελιά αργοί και δε γνωρίζουμε ούτε αν υπάρχει φύλαξη του νου;

Από το βίο του αββά Αγάθωνος

«Ένας αδελφός ρώτησε τον **Αββά Αγάθωνα**: 'Πες μου Αββά, ποιο είναι μεγαλύτερο, ο σωματικός κόπος, ή η φύλαξη του εσωτερικού ανθρώπου';

Κι αυτός αποκρίθηκε: 'Ο άνθρωπος μοιάζει με δένδρο. Ο σωματικός κόπος λοιπόν είναι τα φύλλα, ενώ η φύλαξη του εσωτερικού είναι ο καρπός. Επειδή λοιπόν, σύμφωνα με τη Γραφή, όποιο δένδρο δεν κάνει καλό καρπό το κόβουν και το ρίχνουν στη φωτιά, είναι φανερό ότι όλη η επιμέλειά μας, δηλαδή η φύλαξη του νου, αποβλέπει στους καρπούς. Χρειάζεται όμως και το σκέπασμα και ο στολισμός των φύλλων, τα οποία είναι ο σωματικός κόπος'».

Είναι αξιοθαύμαστο, πώς αποφάνθηκε ο Άγιος αυτός για όλους όσους δεν έχουν φύλαξη του νου, αλλά καυχώνται μόνο για την πρακτική άσκηση, με το να πει ότι κάθε δένδρο που δεν κάνει καρπό, δηλαδή φύλαξη του νου, κι έχει μόνο φύλλα, δηλαδή την πράξη, κόβεται και ρίχνεται στη φωτιά.

Τρομακτική, πάτερ, η απόφασή σου!

Από την «Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών», τόμος δ', των εκδόσεων το Περιβόλι της Παναγίας. Μετάφραση Αντώνιος Γαλίτης.

Πηγή: rempitousia.gr/ Επιμέλεια, Στέλιος Κούκος.